

UZASADNIENIE

J. G. została oskarżona o to, że:

I. w dniu 22.02.2011 r. w S. w związku z pełnieniem funkcji publicznej - lekarza ordynatora Oddziału Nefrologii ze Stacją Dializ Samodzielnego Publicznego Szpitala Wojewódzkiego w S., przyjęła od Z. M. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w nieustalanej kwocie,

tj. o czyn z art. 228 § 1 kk.

II. w dniu 02.03.2011 r. w S. w związku z pełnieniem funkcji publicznej - lekarza ordynatora Oddziału Nefrologii ze Stacją Dializ Samodzielnego Publicznego Szpitala Wojewódzkiego w S., przyjęła od A. O. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w nieustalonej kwocie,

tj. o czyn z art. 228 § 1 kk.

III. w dniu 08.03.2011 r. w S. w związku z pełnieniem funkcji publicznej - lekarza ordynatora Oddziału Nefrologii ze Stacją Dializ Samodzielnego Publicznego Szpitala Wojewódzkiego w S., przyjęła od V. O. korzyść U majątkową w postaci pieniędzy w nieustalonej kwocie,

tj. o czyn z art. 228 § 1 kk.

IV. w dniu 28.03.2011 r. w S. w związku z pełnieniem funkcji publicznej - lekarza ordynatora Oddziału Nefrologii ze Stacją Dializ Samodzielnego Publicznego Szpitala Wojewódzkiego w S., przyjęła od J. O. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w nieustalonej kwocie,

tj. o czyn z art. 228 § 1 kk.

V. w dniu 15.04.2011 r. w S. w związku z pełnieniem funkcji publicznej - lekarza ordynatora Oddziału Nefrologii ze Stacją Dializ Samodzielnego Publicznego Szpitala Wojewódzkiego w S., przyjęła od J. R. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w nieustalonej kwocie,

tj. o czyn z art. 228 § 1 kk.

VI. w dniu bliżej nieustalonym, w okresie od 07.08.1997 r. do 20.08.1997 r. w S., w związku z pełnieniem funkcji publicznej - lekarza kierownika Stacji Dializ Samodzielnego Publicznego Szpitala Wojewódzkiego w S., przyjęła od J. K. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 300 zł.,

tj. o czyn z art. 228 § 1 kk.

VII. w dniu bliżej nieustalonym, w okresie od 22.08.1997 r. do 09.09.1997 r. w S., w związku z pełnieniem funkcji publicznej - lekarza kierownika Stacji Dializ Samodzielnego Publicznego Szpitala Wojewódzkiego w S., przyjęła od J. K. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 300 zł.,

tj. o czyn z art. 228 § 1 kk.

VIII. w dniu bliżej nieustalonym, w okresie od 14.11.1998 r. do 18.11.1998 r. w S., w związku z pełnieniem funkcji publicznej lekarza kierownika Stacji Dializ Samodzielnego Publicznego Szpitala Wojewódzkiego w S., przyjęła od J. K. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 500 zł.,

tj. o czyn z art. 228 § 1 kk.

IX. w dniu 05.12.1998 r. w S., w związku z pełnieniem funkcji publicznej - lekarza kierownika Stacji Dializ Samodzielnego Publicznego Szpitala Wojewódzkiego w S., przyjęła od J. K. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 300 zł.,

tj. o czyn z art. 228 § 1 kk.

X. w dniu 24.02.1999 r. w S., w związku z pełnieniem funkcji publicznej - lekarza kierownika Stacji Dializ Samodzielnego Publicznego Szpitala Wojewódzkiego w S., przyjęła od J. K. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 300 zł.,

tj. o czyn z art. 228 § 1 kk.

XI. w dniu 06.07.2000 r. w S., w związku z pełnieniem funkcji publicznej - lekarza pełniącego obowiązki ordynatora Oddziału Nefrologii ze Stacją Dializ Samodzielnego Publicznego Szpitala Wojewódzkiego w S., przyjęła od J. K. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 250 zł.,

tj. o czyn z art. 228 § 1 kk.

XII. w dniu bliżej nieustalonym po 13.08.2000 r. przed 19.09.2000 r. w S., w związku z pełnieniem funkcji publicznej - lekarza pełniącego obowiązki ordynatora Oddziału Nefrologii ze Stacją Dializ Samodzielnego Publicznego Szpitala Wojewódzkiego w S., przyjęła od J. K. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 250 zł.,

tj. o czyn z art. 228 § 1 kk.

XIII. w dniu bliżej nieustalonym po 28.09.2000 r. w S., w związku z pełnieniem funkcji publicznej - lekarza pełniącego obowiązki ordynatora Oddziału Nefrologii ze Stacją Dializ Samodzielnego Publicznego Szpitala Wojewódzkiego w S., przyjęła od J. K. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 300 zł.,

tj. o czyn z art. 228 § 1 kk.

XIV. w dniu bliżej nieustalonym, w okresie od 20.02.2003 r. do 26.02.2003 r. w S., w związku z pełnieniem funkcji publicznej - lekarza ordynatora Oddziału Nefrologii ze Stacją Dializ Samodzielnego Publicznego Szpitala Wojewódzkiego w S., przyjęła od J. K. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 300 zł.,

tj. o czyn z art. 228 § 1 kk.

XV. w dniu bliżej nieustalonym po 23.12.2005 r. w S., w związku z pełnieniem funkcji publicznej - lekarza ordynatora Oddziału Nefrologii ze Stacją Dializ Samodzielnego Publicznego Szpitala Wojewódzkiego w S., przyjęła od J. K. korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 300 zł.,

tj. o czyn z art. 228 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Suwałkach wyrokiem z dnia 22 czerwca 2017r. w sprawie II.K. 9/17:

I. Uniewinnił oskarżoną J. G. od zarzuconych jej w pkt. 1-5 aktu oskarżenia czynów, kosztami postępowania w tej części obciążając Skarb Państwa.

II. Oskarżoną J. G. uznał za winną czynów zarzuconych jej w pkt. VI i VII aktu oskarżenia, przyjmując, że popełniła je w warunkach ciągu przestępstw i za to na podstawie art. 228§1kk w zw. z art. 91§1kk wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

III. Oskarżoną J. G. uznał za winną czynów zarzuconych jej w pkt. VIII, IX i X aktu oskarżenia, przyjmując, że popełniła je w warunkach ciągu przestępstw i za to na podstawie art. 228§1kk w zw. z art. 91§1kk wymierzył jej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

IV. Oskarżoną J. G. uznał za winną czynów zarzuconych jej w pkt. XI, XII i XIII aktu oskarżenia, przyjmując, że popełniła je w warunkach ciągu przestępstw i za to na podstawie art. 228§1kk w zw. z art. 91§1kk wymierzył jej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

V. Oskarżoną J. G. uznał za winną czynu zarzuconego jej w pkt. XIV aktu oskarżenia, i za to na podstawie art. 228§1kk wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

VI. Oskarżoną J. G. uznał za winną czynu zarzuconego jej w pkt. XV aktu oskarżenia, i za to na podstawie art. 228§1kk wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

VII. Na podstawie art. 91§2kk wyżej wymienione kary połączył i orzekł wobec oskarżonej J. G. karę łączną w wymiarze 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

VIII. Na podstawie art. 69§1 i 2kk i art. 70§1kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności zawiesił oskarżonej na okres próby 3 (trzech) lat.

IX. Na podstawie art. 72§1 pkt. 8 kk zobowiązał oskarżoną do przeproszenia J. K. na piśmie oraz zasądził od oskarżonej na rzecz J. K. kwotę 3100 zł.

X. Na podstawie art. 43 b kk orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez jego wywieszenie w Urzędzie Miasta w S. na okres 30 dni.

XI. Na podstawie art. 45§1kk orzekł wobec oskarżonej przepadek korzyści majątkowej w kwocie 3100 (trzy tysiące sto)złotych.

XII. Zasądził od oskarżonej kwotę 180 tytułem opłaty i obciążył ją pozostałymi kosztami sądowymi.

Apelacje od powyższego rozstrzygnięcia wnieśli: oskarżona, Prokuratura Okręgowa w Białymstoku, obrońcy oskarżonej adwokat M. L. oraz M. O..

Oskarżona J. G. zaskarżyła wyrok Sądu Rejonowego w Suwałkach w części skazującej wskazując, iż został wydany w oparciu o fałszywe zeznania J. K., którym Sąd dał wiarę, nie uznając całkowicie twierdzeń oskarżonej.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Białymstoku na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w stosunku do J. G. w części dotyczącej pkt. I rozstrzygnięcia w zakresie czynów nr 2, 3, 4, i 5 aktu oskarżenia, a także w części co do kary na niekorzyść oskarżonej oraz w części dotyczącej pkt. II, VII, IX i XI wyroku na korzyść oskarżonej.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k., art. 438 pkt. 1, 2, 3 i 4 k.p.k. i art. 437 § 1 pkt 1 k.p.k.

W zakresie rozstrzygnięcia w pkt. I wyroku odnośnie czynów nr 2, 3, 4, i 5 aktu oskarżenia zarzucił:

I. mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania tj.:

1. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i w zw. z art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., poprzez sprzeczne z zasadą obiektywizmu uwzględnienie tylko okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonej i pominięcie tych okoliczności, które w sposób jednoznaczny przemawiają za jej winą, w tym bezkrytyczne danie wiary zeznaniom świadków, z pominięciem dowodów uzyskanych w ramach kontroli operacyjnej i w konsekwencji dowolne dokonanie oceny dowodów, prowadzące do błędnego przyjęcia, że oskarżona nie dopuściła się czynów kwalifikowanych z art. 228 § 1 k.k., podczas gdy ocena wszystkich dowodów, dokonana w zgodzie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, prowadzi do wniosku odmiennego, a nadto całkowite pominięcie w uzasadnieniu wyroku faktów i okoliczności wynikających ze stosowanej kontroli operacyjnej, które w sposób

jednoznaczny świadcą o winie oskarżonej z jednoczesnym zaniechaniem wyjaśnienia dlaczego nie uznano dowodów o wymowie niekorzystnej dla oskarżonej,

2. art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez niezastosowanie się przy ponownym rozpoznawaniu sprawy do wskazań Sądu Okręgowego w Suwałkach, zawartych w wyroku z dnia 12.11.2015 r. sygn. akt II Ka 266/15, który to nakazał zbadanie szerszego kontekstu wypowiedzi świadków, w tym ustalenie co było wręczane oskarżonej, jednocześnie wskazując, że zasady logiki i doświadczenia życiowego podpowiadają, że była to korzyść majątkowa, a nadto uwzględnienie tych okoliczności przy uzasadnianiu orzeczenia,

3. w zakresie rozstrzygnięcia w pkt. II odnoszącego się do zarzutów nr 6 i 7 aktu oskarżenia, obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 4 § 1 k.k. przez przyjęcie za podstawę skazania i wymiaru kary przepisów Kodeksu karnego obowiązujących w chwili orzekania, podczas gdy prawidłowa interpretacja art. 4 § 1 k.k. winna doprowadzić do zastosowania przepisów ustawy obowiązującej w czasie popełnienia tych przestępstw, gdyż jest ona względniejsza dla oskarżonej i w konsekwencji obrazę przepisu art. 105 § 1 pkt 3 k.k. z 1969 r. poprzez zaniechanie jego zastosowania i skazanie oskarżonej za opisane w tychże zarzutach dwa przestępstwa, pomimo iż doszło do przedawnienia ich karalności,

III. w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt. IX wyroku, obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 72 § 1 pkt 8 k.k. poprzez jego zastosowanie przy zasądzeniu od oskarżonej na rzecz J. K. kwoty 3.100 zł, podczas gdy właściwa wykładnia tego przepisu prowadzi do wniosku, że określony tamże obowiązek nie może przybierać kształtu, czy też chociażby elementu innego środka karnego, a taki to w istocie kształt przybrał tenże obowiązek, przy czym jednocześnie Sąd Rejonowy na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści majątkowej w takiej samej wysokości,

IV. w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt. XI wyroku, mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę poprzez przyjęcie, że korzyść majątkowa w kwocie 3.100 zł została w toku postępowania zabezpieczona i podlega przypadkowi, podczas gdy nie została ona zabezpieczona i sąd winien orzec przepadek równowartości tejże korzyści majątkowej,

V. rażąco niewspółmierność kary, poprzez zaniechanie wymierzenia obok kary pozbawienia wolności kary grzywny, podczas gdy okoliczności świadczące o znacznej szkodliwości społecznej przypisywanych oskarżonej czynów, cele zapobiegawcze kary oraz potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a także motywacja oskarżonej - niskie pobudki wynikające z czerpania korzyści majątkowych od osoby szczególnie zdeterminowanej chęcią niesienia pomocy osobie najbliższej oraz cele prewencji ogólnej i indywidualnej przemawiały za wymierzeniem wobec oskarżonej również kary grzywny,

VI. rażąco niewspółmierność kary, poprzez zaniechanie wymierzenia środka karnego w postaci zakazu zajmowania stanowisk, podczas gdy oskarżona przy popełnieniu przypisanych jej przestępstw nadużyła zajmowanych wówczas stanowisk kierowniczych w placówkach służby zdrowia,

Podnosząc powyższe wniosł o: uchylenie wyroku w zakresie pkt. I rozstrzygnięcia w odniesieniu do czynów nr 2, 3, 4, i 5 aktu oskarżenia i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania a w pozostałym zakresie o zmianę wyroku i:

- rozwiązanie kary łącznej,

- w zakresie rozstrzygnięcia określonego w pkt. II odnoszącego się do czynów nr 6 i 7 aktu oskarżenia przyjęcie, że oskarżona dopuściła się przestępstw kwalifikowanych z art. 239 § 1 k.k. z roku 1969 i umorzenie postępowania w tej części na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., wobec przedawnienia karalności,

- wymierzenie kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata,

- w zakresie rozstrzygnięcia określonego w pkt. IX wyroku pominięcie orzeczenia o zasądzeniu od oskarżonej na rzecz J. K. kwoty 3.100 zł,

- w zakresie rozstrzygnięcia w pkt XI orzeczenie przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 2.500 zł,

- wymierzenie, na podstawie art. 33 § 2 k.k. obok kary pozbawienia wolności, kary grzywny w wymiarze 50 stawek po 100 zł każda,

- wymierzenie, na podstawie art. 41 § 1 k.k. środka karnego zakazu zajmowania stanowisk kierowniczych w placówkach służby zdrowia przez okres jednego roku.

Adwokat M. L. na podstawie art. 425 § 1 i 2 kp.k. w zw. z art. 444 kp.k. zaskarżył wyrok Sądu I instancji w zakresie pkt II-XII w całości.

Na podstawie art. 438 pkt 2, 3 kp.k. oraz art. 427 § 2 kp.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na wynik sprawy, a to

art. 7 k.p. k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i wkroczenie w sferę dowolności ich oceny i uzanie za wiarygodne zeznań J. K., w sytuacji gdy wskazany świadek od początku postępowania przygotowawczego wykazuje szczególnie negatywne nastawienie do oskarżonej, obwiniając ją o śmierć swojej córki W. K., a nadto zeznania powyższe są niespójne i nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonych dowodach rzeczowych, a zeznania pozostałych świadków - członków jej rodziny - opierają się wyłącznie na informacja zasłyszanych od świadka J. K.;

2) obrazę przepisów prawa procesowego tj. art. 170 § 1 kp.k. poprzez oddalenie wniosku o przesłuchanie świadka R. Z. po zwolnieniu z tajemnicy służbowej, w sytuacji gdy zeznania wskazanego świadka umożliwiły ocenę wiarygodności świadka J. K. w zakresie wizyty u niej funkcjonariuszy policji przed pierwszym jej przesłuchaniem w charakterze świadka.

3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia tj. przyjęcie, iż w realiach przedmiotowej uzasadnionym jest zobowiązanie oskarżonej do przeproszenia J. K. oraz zasądzenie od oskarżonej na rzecz J. K. kwoty 3.100 złotych , w sytuacji gdy w pkt XI wyroku orzeczony został przepadek korzyści majątkowej w kwocie 3.100 złotych, a ponadto nieracjonalnym z punktu widzenia społecznego poczucia sprawiedliwości jest zobowiązanie do przeproszenia osoby, która w swojej relacji zdarzeń wielokrotnie potwierdzała wypełnianie przez siebie znamion czynu zabronionego.

Mając na uwadze powyższy zarzut, na podstawie art. 427 § 1 kp.k. i art. 437 § 2 kp.k. wniósł o uniewinnienie oskarżonej J. G. od popełnienia czynów opisanych w pkt VI-XV aktu oskarżenia.

Adwokat M. O. na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 444 kp.k. zaskarżam powyższy wyrok w zakresie od pkt. II do XII w całości.

Na podstawie art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. oraz art. 427 § 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na wynik sprawy, a to art. 7 k. p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i wkroczenie w sferę dowolności ich oceny i uzanie za wiarygodne zeznań J. K., w sytuacji gdy wskazany świadek od początku postępowania przygotowawczego wykazuje szczególnie negatywne nastawienie do oskarżonej, obwiniając ją o śmierć swojej córki W. K., a nadto zeznania powyższe są niekonsekwentne, wewnątrznie sprzeczne oraz nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonych dowodach rzeczowych, a zeznania pozostałych świadków - członków jej rodziny - opierają się wyłącznie na informacja zasłyszanych od świadka J. K.;

2) naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 45 § 1 k.k. poprzez orzeczenie wobec oskarżonej przepadek korzyści majątkowej w wysokości 3.100 złotych w sytuacji, gdy w pkt. IX zaskarżonego wyroku Sąd zasądził od

oskarżonej wskazana kwotę na rzecz J. K., a zatem korzyść uległa zwrotowi innemu podmiotowi, o którym mowa w art. 45 § 1 k.k

Mając na uwadze powyższy zarzut, na podstawie art. 427 § 1 kp.k i art. 437 § 2 kp.k wniosła o uniewinnienie oskarżonej J. G. od popełnienia czynów opisanych w pkt VI-XV aktu oskarżenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarówno apelacje obrońców oskarżonej, jak też samej J. G. w zakresie w jakim zarzucały obrazę przepisów postępowania nie zasługiwały na uwzględnienie i nie mogły odnieść skutku w postaci uniewinnienia oskarżonej. Apelacja oskarżyciela publicznego jako zasadna skutkowałą dokonaniem zmiany wyroku przez Sąd odwoławczy.

Na wstępie należy zaznaczyć, że sprawa oskarżonej J. G. dotycząca zarzucanych jej czynów z art. 228 § 1 kk była rozpoznawana przez Sąd rejonowy dwukrotnie. Podczas drugiego rozpoznania sprawy przez Sąd Rejonowy w Suwałkach prowadzonej pod sygnaturą II.K 9/17 a następnie badaniu słuszności jego rozstrzygnięć - Sąd odwoławczy stwierdza, że Sąd ten wypełnił zalecenia Sądu okręgowego.

Wobec powyższego całkowicie chybione okazały się zarzuty obrońców oskarżonej, którzy próbują w wystosowanych apelacjach podważać ustalony prawidłowo stan faktyczny. Bezzasadny pozostaje zarzut naruszenia art. 7 kpk polegający na przekroczeniu przez Sąd orzekający granic zasady swobodnej oceny dowodów, wkroczenie w sferę dowolności ich oceny i uznanie za wiarygodne zeznań J. K.. Obrońcy zgodnie podnoszą, że Sąd orzekający wyrok skazujący oparł jedynie na jednym dowodzie a mianowicie zeznaniach świadka J. K., która z uwagi na śmierć i utratę córki W. K. w sposób bardzo jednostronny składała zeznania w toku sprawy obciążające oskarżoną. Obrońcy wskazują przy tym jednoznacznie, że pogrążające zeznania J. K. wynikały z głębokiego żalu i żałoby po śmierci córki, z którą do dnia dzisiejszego nie pogodziła się oraz próbie znalezienia osoby winnej za taki stan rzeczy.

Nie sposób przyznać racji obrońcom w powyżej przytoczonej kwestii. Niewątpliwie bezpośrednim świadkiem wręczania korzyści majątkowej w postaci pieniędzy doktor J. G. była sama J. K.. Niemniej jednak nie można uznać za bezwartościowy i nie wnoszący niczego do sprawy materiał dowodowy w postaci zeznań pozostałych świadków, do których twierdzeń Sąd orzekający ustosunkował się w pisemnym uzasadnieniu wyroku, a mianowicie najbliższej rodziny J. K., tj. męża H. K., córki K. K. (2), a także siostry L. I.. Wszystkie wymienione powyżej osoby, mimo, że jak wskazują obrońcy posiadaną przez nich wiedzę opierali wyłącznie na informacjach zasłyszanych od świadka J. K., to ich zeznania są spójne i zgodne z depozycjami bezpośredniego świadka zdarzenia. Ponadto Sąd orzekający odniósł się należycie do zeznań L. I., która wskazywała, że z racji wykonywania pracy w szpitalu raz była świadkiem tego, jak jej siostra J. K. wkładała pieniądze do fartucha doktor J. G.. Natomiast o tym, że zdarzało się to nagminnie informowała ją jej siostra, która chciała, aby jej córka W. K. była przez lekarzkę lepiej traktowana, ponadto by miała szybszy i lepszy dostęp do świadczeń, w tym do dokonywanych w godzinach porannych dializ. W tym zakresie Sąd rozpoznający sprawę prawidłowo ocenił i odniósł się także do zeznań siostry zmarłej W. K., tj. K. K. (2). Mimo tego, że w czasie kiedy jej siostra chorowała ona była jeszcze dzieckiem zapamiętała, że mówiło się, iż oskarżona leczy za pieniądze. Podawała także, że jej matka ciągle była niezadowolona z nadzoru lekarki nad stanem zdrowia jej siostry i faktu, że ciągle były potrzebne nowe środki na zapewnienie prawidłowej opieki.

Mając na uwadze powyższe, Sąd nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania poprzez naruszenie art. 7 kpk. Wyrok skazujący w dużej mierze został oparty na zeznaniach J. K., jednakże wsparty skutecznie pozostałymi dowodami, także z zeznań pozostałych świadków, którzy nie kwestionowali faktu wręczania łapówek oskarżonej przez J. K..

Nie można zatem uznać za oskarżoną, że wyrok skazujący Sąd wydał w oparciu o fałszywe zeznania J. K., a sędzia referent przy rozpoznawaniu przedmiotowej sprawy próbował dokonać matactwa wraz z prokuratorem poprzez przenoszenie terminów rozpraw, czy też „podpowiadając świadkowi” odpowiedzi na zadawane pytania. O niezawisłości i bezstronności sędziego świadczy fakt uniewinnienia oskarżonej od części z zarzucanych jej czynów w sytuacji braku jednoznacznych dowodów na potwierdzenie jej winy. Sąd ustosunkował się także w tym zakresie do ujawnionych nagrań z podsłuchów i rejestracji wizualnych i wszelkie wątpliwe, niejednoznaczne sytuacje, które

zarejestrowały kamery przyjął na korzyść oskarżonej, np., gdy pacjent kładł coś na stole oskarżonej, a czego do końca nie można było zidentyfikować. Natomiast w sytuacji, gdy Sąd dysponował stanowczymi zeznaniami świadka J. K., która wielokrotnie, zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak też w postępowaniu sądowym wskazywała, że pieniądze na poczet lepszej opieki jej córki i dostępności do dializ były przez nią regularnie przekazywane oskarżonej, uznał je jako wiarygodne źródło dowodowe. Co więcej, w ocenie Sądu odwoławczego, brak jest podstaw do odmówienia wiary zeznaniom pozostałych świadków, w tym siostry L. I. w sytuacji, kiedy podawała ona te same epizody ze szpitalnego życia jej siostrzenicy W. K., o których też zeznawała jej matka, typu płatności za ranne dializy, czy też położenie chorej pod wentylatorem.

Wbrew twierdzeniom oskarżonej Sąd I instancji w sposób właściwy przyjął wersję zdarzenia. Nie mógł dać wiary wyjaśnieniom samej J. G., które przeczą pozostałym faktom znajdującym wyraz w zeznaniach świadków. Obdarzenie wiarą w całości lub w części jednych dowodów oraz odmówienie wiary innym jest prawem Sądu i polemika w tym względzie zarzutów podniesionych w apelacji jawi się jako bezzasadna.

Całkowicie słuszny okazał się natomiast zarzut podnoszony przez obrońcę oskarżonej i oskarżyciela publicznego a dotyczący zasądzenia w punkcie IX wyroku od oskarżonej na rzecz J. K. kwoty 3100 złotych, w sytuacji gdy w punkcie XI wyroku orzeczony został przepadek korzyści majątkowej w tej samej wysokości. Rozstrzygnięcie to, jak zgodnie podnoszą apelujący, nie ma żadnego prawnego uzasadnienia w kontekście dalszego zapisu zawartego w punkcie XI wyroku, dlatego w toku kontroli instancyjnej Sąd zdecydował o uchyleniu w pkt IX orzeczenia o zasądzeniu od oskarżonej na rzecz J. K. kwoty 3100 złotych. Należy przede wszystkim zauważyć, że łączna suma 3100 złotych, którą J. K. przekazała oskarżonej stanowiła korzyść majątkową powstałą także w wyniku zabiegów przestępnych osoby, która ją wręczała. Korzyścią majątkową z leksykalnego punktu widzenia jest coś, co daje zysk, przynosi pożytek (komentarz do art. 45 kk pod red. Stefańskiego 2018r., wyd. 21/R. A. Stefański). Można zatem wywieść wniosek, że przekazywane kwoty pieniędzy przez J. K. były „łapówką” mającą na celu zarówno wzbogacenie oskarżonej, ale także osiągnięcie zamierzonego skutku w postaci zapewnienia lepszej opieki chorej córce. W związku z powyższym całkowicie niezasadne byłoby zasądzenie od oskarżonej powyższej kwoty na rzecz J. K., tym bardziej, że Sąd I instancji w punkcie XI wyroku uznał za słuszne orzeczenie wobec oskarżonej tej samej kwoty przepadku korzyści majątkowej na podstawie art. 45 § 1 kk.

Rozstrzygnięcie z punktu XI wyroku okazało się w świetle obowiązujących przepisów słuszne, jednakże nie w kwocie wskazanej przez Sąd. Mając na uwadze, że Sąd odwoławczy umorzył postępowanie w zakresie zarzucanych oskarżonej czynów z punktu VI i VII aktu oskarżenia z uwagi na przedawnienie ich karalności, czemu dał wyraz w punkcie I ppkt 2 wyroku apelacyjnego, Sąd był zobowiązany także do orzeczenia niższego przepadku osiągniętej przez oskarżoną korzyści majątkowej. W tym zakresie Sąd okręgowy w pełni podzielił rozważania Prokuratora, że pierwotna korzyść majątkowa w kwocie 3100 złotych, którą J. K. przekazała oskarżonej podlega przepadkowi, jednakże winna zostać orzeczona z odpowiednią korektą wynikającą z umorzenia postępowania w zakresie czynów VI i VII, tj. pomniejszona o 600 złotych. Stąd Sąd okręgowy zmieniając zaskarżony wyrok w punkcie I ppkt 6 orzekł wobec oskarżonej przepadek korzyści majątkowej w kwocie 2500 złotych. Rozstrzygnięcie to wynika z treści art. 45 § 1 kk, który formułuje zasadę, zgodnie z którą, w sytuacji, gdy sprawca z popełnionego przestępstwa osiągnął chociażby pośrednio korzyść majątkową, sąd zobowiązany jest orzec przepadek korzyści majątkowej lub jej równowartości. Przepis przewiduje wyjątek od powyższego uregulowania – przepadku nie orzeka się w całości lub w części, jeżeli korzyść lub jej równowartość podlega zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi. Jak wyżej zaznaczono zwrot uzyskanej przez oskarżoną korzyści majątkowej w kwocie 3100 złotych został przez Sąd orzekający błędnie orzeczony, zatem prawidłowym rozwiązaniem powinien być jedynie przepadek osiągniętej korzyści majątkowej. Zgodnie z ugruntowanym poglądem doktryny może to mieć miejsce wówczas, gdy sprawca nie ma już uzyskanej korzyści, np. wydał pieniądze, które otrzymał tytułem łapówki, albo korzyść miała taki charakter, że sprawca jej nie posiada, np. polegała na bezpłatnym wykonaniu usługi (komentarz do art. 45 kk pod red. Stefańskiego 2018, wyd. 21/R. A. Stefański).

Sąd odwoławczy podzielił apelację oskarżyciela publicznego w zakresie zmiany punktu II zaskarżonego wyroku odnoszącego się do czynów zarzucanych oskarżonej aktem oskarżenia w punktach VI i VII. Ze względu na to, że

oba czyny zostały popełnione w 1997r., tj. w okresie od 07.08.1997r. do 20.08.1997r. – czyn VI oraz w okresie od 22.08.1997r. do 09.09.1997r. – czyn VII, zatem opisane zachowania oskarżonej wypełniły znamiona przestępstw określonych w art. 239 § 1 kk z ustawy Kodeks karny z 1969r. zagrożone karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 5 lat. Powyższe skutkowało umorzeniem postępowania karnego w wyżej wymienionym zakresie na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk, co znalazło wyraz w punkcie I ppkt 2 wyroku Sądu okręgowego.

Uwzględniając powyższe Sąd na podstawie art. 91 § 2 kk, art. 86 § 1 kk połączył orzeczone wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach III, IV, V i VI wyroku i orzekł karę łączną 1 roku pozbawienia wolności.

Sąd odwoławczy zdecydował także o uchyleniu punktu X wyroku, w którym orzeczono na podstawie art. 43b kk podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie go w Urzędzie Miasta w S. na okres 30 dni. Za uchyleniem tego rozstrzygnięcia przemawiał fakt negatywnej przesłanki orzekania tego środka, jaką jest naruszenie interesu pokrzywdzonego przez podanie wyroku do publicznej wiadomości. Sąd miał w tym względzie na uwadze, że dodatkowa dolegliwość wymierzona oskarżonej jaką jest podanie wyroku do publicznej wiadomości a będąca konsekwencją popełnionego przestępstwa nie powinna wyrządzać dolegliwości tym przestępstwem J. K. i jej rodzinie, lecz powinna być skierowana tylko przeciwko sprawcy. Natomiast rozwiązanie zaproponowane przez Sąd orzekający byłoby skierowane zarówno wobec oskarżonej, jak też wobec J. K..

Sąd okręgowy uznał za słuszny i zasadny wniosek oskarżyciela w przedmiocie orzeczenia wobec oskarżonej na podstawie art. 41 § 1 kk środka karnego w postaci zakazu zajmowania stanowisk kierowniczych w placówkach służby zdrowia przez okres 1 roku, czym dał wyraz w punkcie I ppkt 7 wyroku. Główną zasadą orzekania zakazu zajmowania określonego stanowiska wyrażoną w art. 41 § 1 kk jest stwierdzenie, że nastąpiło nadużycie stanowiska lub uprawnień zawodowych do popełnienia przestępstwa oraz wykazanie, że dalsze sprawowanie funkcji związanych z pełnionym stanowiskiem zagraża istotnym dobrom chronionym prawem. Biorąc pod uwagę ustalony przez Sąd stan faktyczny nie ma żadnych wątpliwości, że oskarżona nadużywała przez lata pełnionych przez nią funkcji na wysokich stanowiskach w Szpitalu Wojewódzkim w S., co istotnie zagrażało dobrom chronionym prawem.

Sąd nie mógł podzielić zarzutu obrońcy polegającego na obrazie prawa procesowego, tj. art. 170 § 1 kpk poprzez oddalenie wniosku o przesłuchanie świadka R. Z. po zwolnieniu go z tajemnicy służbowej.

Reasumując należy stwierdzić, iż o wartości dowodowej nie decyduje to, czy poszczególne dowody są korzystne albo niekorzystne dla oskarżonej, ale treść każdego z dowodów konfrontowana z innymi dowodami. Odmienna ocena dowodów, korzystna dla oskarżonej jest jej prawem, jednakże ocena dowodów dokonana przez Sąd rejonowy nie charakteryzowała się dowolnością, w ocenie Sądu okręgowego, była prawidłowa. Sąd odwoławczy w toku kontroli nie dopatrywał się uchybień Sądu rejonowego, co do oceny zebranego materiału dowodowego.

Mimo, że obrońca nie podnosił w apelacji kwestii kary orzeczonej względem oskarżonej, jednakże z uwagi na fakt, iż apelacja dotyczyła zaskarżenia wyroku w zakresie pkt II – XII w całości, Sąd odwoławczy odniósł się także do tej kwestii. W ocenie Sądu okręgowego kara łączna 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat orzeczona wobec oskarżonej przez Sąd I instancji za zarzucane jej czyny nie jest wysoka i niewspółmierna do wagi i charakteru naruszonego dobra oraz stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów. Sąd należycie uwzględnił wszelkie przesłanki przemawiające za złagodzeniem kary oraz wymierzenie jej przy zastosowaniu instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary przewidzianej w art. 69 § 1 kk. Biorąc pod uwagę rodzaj naruszonego dobra, pełnienie przez oskarżoną podczas przyjmowania korzyści majątkowych wysokich stanowisk Sąd odwoławczy uznał, że kara wymierzona oskarżonej jest adekwatna do popełnionych czynów.

Mając na uwadze, że wyrok dotyczy osoby wykształconej, znanej zarówno w środowisku lekarskim, jak też wśród pacjentów tak określona kara osiągnie swój cel i pozwoli zrozumieć, iż tego typu działania, których dopuściła się oskarżona są penalizowane przez prawo.

W pozostałym zakresie stwierdzić należy, że wyrok Sądu I instancji jest prawidłowy, dlatego Sąd okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk orzekł o utrzymaniu go w mocy.

Sąd zwolnił oskarżoną J. G. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Rozstrzygnięcie w tym zakresie oparł o art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk. Natomiast kierując się dyspozycją art. 632 pkt 2 kpk w punkcie I ppkt 1 ustalił, iż w części uniewinniającej wyroku - kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Waldemar Malec Grażyna Zielińska Ryszard Filipow